

Sygn. I C 2764/15 upr.

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 kwietnia 2016 r.

Sąd Rejonowy we Włocławku Wydział I Cywilny

Przewodniczący : SSR Monika Drzewiecka

Protokolant : st. sekr. sądowy Wioletta Rosołowska

po rozpoznaniu w dniu 5 kwietnia 2016 r. na rozprawie

sprawy z powództwa : (...) Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w W.

przeciwko : E. G.

o zapłatę

1. oddała powództwo;
2. kosztami postępowania obciąża powoda.

UZASADNIENIE

Strona powodowa (...) Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. w pozwie przeciwko E. G. domagał się zapłaty kwoty 3.144,73 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP liczonymi od kwoty 1.417,26 zł od dnia 07 sierpnia 2015 roku do dnia zapłaty, odsetkami ustawowymi liczonymi od kwoty 1.727,47 zł od dnia 07 sierpnia 2015 roku do dnia zapłaty. Nadto strona powodowa domagała się zasądzenia od pozwanej na swoją rzecz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu pozwu strona powodowa podała, że dnia 30 maja 2008 roku pozwana zawarła z (...) Bankiem (...) Spółka Akcyjna w K. Umowę o pożyczkę nr (...). W związku z nieregulowaniem w terminie należności Bank wypowiedział umowę oraz wystawił bankowy tytuł egzekucyjny, który następnie został zaopatrzony w klauzule wykonalności. Wierzytelność została zbyta w dniu 19 lipca 2013 roku przez (...) Bank (...) na rzecz powoda (...) z siedzibą w W. Na wymagalne roszczenie powoda składa się kwota 1417,26 zł tytułem niespłaconej kwoty kapitału, 975,06 zł tytułem odsetek karnych naliczonych przez poprzedniego wierzyciela, 85,65 zł tytułem odsetek umownych naliczonych przez poprzedniego wierzyciela, 201,45 zł tytułem opłat windykacyjnych, 59,55 zł tytułem pozostałych kosztów naliczonych przez poprzedniego wierzyciela, 405,76 zł tytułem odsetek karnych stanowiących czterokrotność stopy kredytu lombardowego NBP naliczonych od kwoty niespłaconego kapitału od dnia 20 lipca 2013 roku do dnia poprzedzającego dzień wniesienia pozwu.

Referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym we Włocławku, na skutek wniesionego powództwa, wydał w dniu 23 października 2015 roku w sprawie o sygn. akt I Nc 3466/15 nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, w którym orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

Pozwana w dniu 04 listopada 2015 roku wniosła skutecznie sprzeciw od przedmiotowego nakazu zapłaty. E. G. wniosła o oddalenie powództwa w całości podnosząc zarzut przedawnienia roszczenia. W uzasadnieniu wskazała, iż co do kwoty dochodzonej pozwem, nie była nadana klauzula wymagalności Bankowemu Tytułowi egzekucyjnemu ani też nie toczyło się postępowanie egzekucyjne przeciwko niej. Ponadto pozwana zakwestionowała legitymację czynną powoda.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwana E. G. w dniu 30 maja 2008 roku zawarła z (...) Bankiem (...) S.A. w K. umowę pożyczki nr (...) na kwotę 2.060,00 zł. Pożyczka miała zostać przez pozwaną spłacona w 12 równych miesięcznych ratach, do dnia 30 maja 2009 roku. Oprocentowanie pożyczki w dniu zawarcia pożyczki wynosiło 19 % według stopy stałej w stosunku rocznym. Zgodnie z załącznikiem stanowiącym integralną część umowy pożyczkobiorca poddał się egzekucji w trybie art. 97 ustawy prawo bankowe, do kwoty zadłużenia 3.000,00 zł. Bank mógł wystąpić o nadanie bankowemu tytułowi egzekucyjnemu klauzuli wykonalności najpóźniej z upływem 12 miesięcy od upływu terminu, na jaki udzielono pożyczki pieniężnej.

Dowód: okoliczności bezsporne; umowa pożyczki – k. 35-39

W dniu 19 lipca 2013 roku (...) Bank (...) S.A. w K. na podstawie umowy przelewu i przeniesienia wierzytelności dokonał przelewu wierzytelności z tytułu zaległości dotyczącej umowy pożyczki zawartej z pozwaną na rzecz (...) z siedzibą w W..

Dowód: umowa przelewu i przeniesienia wierzytelności – k.17-22

oświadczenie banku – k. 23

W dniu 17 sierpnia 2013 roku powód wystosował do pozwanej wezwanie do zapłaty zadłużenia w terminie 7 dni. Kwota należności na ten dzień wynosiła 2.761,96 zł.

Dowód: wezwanie do zapłaty- k. 32

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny został ustalony na podstawie dokumentów przedłożonych przez pełnomocnika powoda oraz twierdzeń samych stron.

W przedmiotowej sprawie pozwana nie zaprzeczała faktu, iż zawarła umowę o pożyczkę z (...) Bankiem (...) S.A. z siedzibą w K.. E. G. kwestionowała legitymację czynną powoda, oraz podniosła zarzut przedawnienia roszczenia.

W ocenie Sądu powód przedstawił dokumenty świadczące o istnieniu zobowiązania pozwanej w stosunku do pierwotnego wierzyciela oraz przeniesieniu tej wierzytelności na powoda w następstwie zawartej umowy sprzedaży wierzytelności. Powód do pozwu dołączył umowę przelewu i przeniesienia wierzytelności, spis wierzytelności objętych przelewem oraz oświadczenie cedenta o przeniesieniu wierzytelności i zapłacie ceny. Pod pozycją 13738 na liście wierzytelności widnieje wierzytelność wobec pozwanej (wskazano numer PESEL pozwanej) z umowy pożyczki nr (...). Należy więc uznać, iż przedmiotem umowy była wierzytelność przysługująca zbywcy względem E. G..

W przedmiotowej sprawie kwestią, którą należało przeanalizować był podniesiony zarzut przedawnienia.

Jak stanowi przepis art. 117 § 1 k.c. z zastrzeżeniem wyjątków w ustawie przewidzianych, roszczenia majątkowe ulegają przedawnieniu. Natomiast po myśli przepisu art. 117 § 2 k.c., po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie, może uchylić się od jego zaspokojenia, chyba że zrzeka się korzystania z zarzutu przedawnienia. Zgodnie z art. 118 k.c. jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziewięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczenia związane z prowadzeniem działalności gospodarczej – trzy lata. Z kolei przepis art. 120 § 1 zd. 1 k.c. stanowi, że bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne.

Na gruncie niniejszej sprawy nie może być wątpliwości, iż roszczenie strony powodowej wynikające z umowy pożyczki zawartej przez pozwaną z (...) bankiem (...) należy zakwalifikować jako roszczenie związane z prowadzeniem przez bank działalności gospodarczej, w związku z czym ulegało ono przedawnieniu po upływie trzech lat od dnia jego

wymagalności. Zgodnie z art. 513 § 1 kc dłużnikowi przysługują przeciwko nabywcy wszelkie zarzuty, które miał przeciwko zbywcy w chwili powzięcia wiadomości o przelewie. Jednocześnie należy zwrócić uwagę na regulację art.123 § 1 k.c. oraz art. 124 § 1 i 2 k.c.

Zgodnie z art. 123 § 1 k.c., bieg przedawnienia przerywa się:

1. przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia;
2. przez uznanie roszczenia przez osobę, przeciwko której roszczenie przysługuje;
3. przez wszczęcie mediacji.

Po każdym przerwaniu biegu przedawnienia biegnie ono na nowo zgodnie z art. 124 § 1 k.c. W razie przerwania przedawnienia przez czynność w postępowaniu przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym albo przez wszczęcie mediacji, przedawnienie nie biegnie na nowo, dopóki postępowanie to nie zostanie zakończone – art. 124 § 2.

W nawiązaniu do obliczania terminu przedawnienia należy także zwrócić uwagę przepis art. 112 zd. 1 k.c., który stanowi, że termin oznaczony w tygodniach, miesiącach lub latach kończy się z upływem dnia, który nazwą lub datą odpowiada początkowemu dniowi terminu, a gdyby takiego dnia w ostatnim miesiącu nie było – w ostatnim dniu tego miesiąca. Przenosząc powyższe na grunt ustalonego w sprawie stanu faktycznego należy wskazać w pierwszej kolejności, że roszczenie strony powodowej przysługujące przeciwko pozwanej z tytułu umowy pożyczki zawartej dnia 30 maja 2008 roku stało się wymagalne po upływie okresu na jaki umowa została zawarta tj. 30 maja 2009 roku (data spłaty ostatniej raty pożyczki), a z dniem następnym, tj. 31 maja 2009 roku całość zobowiązania pozwanej z tytułu zawartej umowy pożyczki stała się wymagalna, co powodowało także rozpoczęcie 3-letniego biegu terminu przedawnienia tego roszczenia. To jest do dnia 31 maja 2012 roku.

Podkreślić także należy, iż roszczenie względem pozwanej stało się wymagalne po upływie okresu na jaki umowa została zawarta, gdyż powód nie udowodnił, iż umowa pożyczki została skutecznie wypowiedziana. Powyższa okoliczność jednakże nie ma istotnego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy. Chociażby przyjąć, iż doszło do wypowiedzenia umowy pozwanej to roszczenie stałoby się wymagalne z datą wcześniejszą.

Zdaniem Sądu, właśnie w dniu 31 maja 2012 roku doszło do przedawnienia przedmiotowego roszczenia. Wskazać jednakże należy, iż powód nie wykazał, iż doszło do przerwania biegu przedawnienia. Powód powinien tę okoliczność udowodnić zgodnie z treścią art.6 k.c..

W ocenie Sądu zaopatrzenie bankowego tytułu egzekucyjnego w klauzulę wykonalności przerywa bieg przedawnienia roszczenia stwierdzonego tym tytułem, jednakże powód nie przedstawił tytułu wykonawczego przeciwko pozwanej.

Z uwagi na powyższe, podniesiony przez pozwaną zarzut przedawnienia roszczenia strony powodowej należało uznać za zasadny albowiem wytoczone w dniu 07 sierpnia 2015 roku powództwo, które mogłoby skutkować przerwaniem biegu terminu przedawnienia przedmiotowego roszczenia zostało wniesione już po upływie terminu przedawnienia.

Mając powyższe rozważenia na uwadze, Sąd orzekł jak w pkt. 1 wyroku.

O kosztach Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c.